

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 2Pc/3/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5119204311
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Perďochová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2020:5119204311.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Michaelou Perďochovou, v právnej veci navrhovateľa (povinný platením výživného): F. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. XXX/XX, A. Z. F., štátny občan SR, právne zast. JUDr. Jozef Pikuliak, advokát so sídlom 023 14 Skalité 1374, proti plnoletému dieťaťu: L. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V. XXXX/XX, A. Z. F., t. č. bytom XXX XX Z. č. XX, štátny občan SR, právne zast. Advokátska kancelária Hagara - Hagarová, s.r.o., so sídlom Daniela Dlabáča 35, 010 01 Žilina, IČO: 36 806 498, v konaní o zrušenie výživného na plnoleté dieťa, takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu **z a m i e t a**.

Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov konania

o d ô v o d n e n i e :

1. Návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 01.04.2019 označeným ako „Rozšírenie návrhu o zrušenie vyživovacej povinnosti“ sa navrhovateľ ako osoba povinná platiť výživné domáhal zrušenia vyživovacej povinnosti voči odporcovi určenej rozsudkom Okresného súdu v Žiline sp. zn. 30P/297/2015-646 zo dňa 6.12.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Cop/23/2018 zo dňa 17.10.2018. Návrh skutkovo odôvodnil tým, že po citovanom rozhodnutí krajského súdu nastala podstatná zmena pomerov, ktorá má vplyv na jeho vyživovaciu povinnosť voči odporcovi. Po skončení pracovného pomeru u zamestnávateľa ku dňu 29.05.2018 už nemá ani pravidelný mesačný príjem z päťmesačného odstupného, ako konštatoval odvolací súd. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina rozhodnutím zo dňa 11.01.2019 č. ZA3/PKNM/SOC/2019/73151-4 rozhodol, že je osobou v hmotnej núdzi a priznal mu pomoc v hmotnej núdzi 61,60 eur mesačne od 01.01.2019. Navrhovateľ iný príjem nemá, je evidovaný v evidencii uchádzačov o zamestnanie od 12.06.2018, ani nemá žiaden majetok. Býva v byte svojej matky. Za týchto zmenených pomerov nie je schopný platiť výživné odporcovi ani vo výške 80,-eur určenej vyššie citovanými právoplatnými rozhodnutiami súdov. K návrhu pripojil Oznámenie ÚPSVaR Žilina zo dňa 12.06.2018 o zaradení do evidencie uchádzačov o zamestnanie a rozhodnutie ÚPSVaR Žilina zo dňa 11.01.2019 o priznaní pomoci v hmotnej núdzi.

2. Oprávnený z výživného vo vyjadrení zo dňa 16.07.2019 k návrhu navrhovateľa uviedol, že neexistuje zákonný dôvod pre zrušenie vyživovacej povinnosti navrhovateľa. Skutočnosť, že rodič ako osoba povinná na plnenie vyživovacej povinnosti nemá príjem, resp. že je poberateľom štátnych dávok v žiadnom smere nezakladá dôvod na zrušenie jeho vyživovacej povinnosti. Rozhodnúť o zrušení vyživovacej povinnosti možno len v prípade, ak dieťa nadobudne schopnosť samé sa živiť. Fakt, že povinný rodič nemá príjem, nemôže byť na ujmu dieťaťa. L. nie je schopný sa sám živiť, navyše pokračuje vo svojom vzdelávaní. V tejto súvislosti poukázal na výsledky dokazovania vykonané v konaní vedenom pred tunajším súdom pod sp. zn. 30P/297/2015 pokiaľ ide o zdravotný stav L. a jeho schopnosť živiť sa sám. Dal do pozornosti aj právny názor odvolacieho súdu k otázke trvania

vyživovacej povinnosti v prípade dieťaťa s nepriaznivým zdravotným stavom, ktorému bol priznaný invalidný dôchodok, formulovaný v rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Cop/23/2018 zo dňa 17.10.2018. Navyše podľa lekárskeho posudku o zdravotnej spôsobilosti na prácu zo dňa 28.05.2018, ktorý bol navrhovateľom predložený v konaní sp. zn. 30P/297/2015, navrhovateľ nie je spôsobilý vykonávať prácu na nočné zmeny a prácu dlhodobo v stoji. Ide teda len o čiastočné zdravotné obmedzenie navrhovateľa, ten je naďalej plne spôsobilý zamestnať sa a pracovať a tým si zabezpečiť príjem. Skutočnosť, že navrhovateľ nepracuje a nemá príjem, nemôže zakladať dôvod pre zrušenie jeho vyživovacej povinnosti a nemôže byť ani na ujmu druhého účastníka, o ktorého výživné v konaní ide. Ani fakt, že je navrhovateľ poberateľom dávky v hmotnej núdzi nemá žiaden vplyv na jeho pracovnú spôsobilosť ani na uplatnený nárok na zrušenie jeho vyživovacej povinnosti voči synovi. Vzhľadom na uvedené skutočnosti považoval návrh navrhovateľa za absolútne nedôvodný, tvrdenia v ňom uvedené za právne irelevantné a žiadal, aby súd rozhodol tak, že návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietá.

3. Navrhovateľ v replike zo dňa 3.10.2019 považoval argument oprávneného z výživného za nesprávny, pretože neberie do úvahy pravidlo v ust. § 62 ods. 2 Zákona o rodine, podľa ktorého je rodič povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery iba v prípade maloletých detí. Takéto pravidlo neplatí v prípade plnoletých detí. Pod pojem schopnosti dieťaťa samo sa živiť nespadá iba aktívne konanie dieťaťa, ktorým by bolo schopné obstaráť si príjem, ktorý by mu umožnil užiť sa. Ak by pre posudzovanie, či má dieťa schopnosť samo sa živiť nemali právny význam jeho majetkové pomery, napr. finančné prostriedky, ktoré má samotné dieťa k dispozícii, potom by pre jeho schopnosť samo sa živiť nemalo právny význam ani výživné, ktoré by mu poskytol rodič, pretože nie je rozdiel medzi týmito finančnými prostriedkami. V oboch prípadoch dieťaťu umožnia sa samostatne sa živiť. Schopnosť dieťaťa samo sa živiť neznamená iba živiť sa samo, ale môže sa živiť aj prostredníctvom tretích osôb, alebo za ich pomoci. Na to mu môžu slúžiť jeho majetkové pomery, finančné prostriedky, ktoré má k dispozícii samo, ale mu ich poskytuje rodič vo forme výživného. Bolo by v rozpore s účelom právnej normy, ak by majetkové pomery nemali význam pri posudzovaní schopnosti dieťaťa samo sa živiť, pretože ak dieťa nie je schopné samo sa živiť, prejavuje sa poskytovaním výživného iba v peňažnom plnení, ktoré mu umožní samo sa živiť. Preto ak mu majetkové pomery umožnia sa užiť, znamená to, že je schopné samo sa užiť aj bez toho, aby mu bolo poskytované výživné od rodiča. Majetkové pomery navrhovateľa sú horšie ako oprávneného, ktorého potreby sú zabezpečené príjmami od štátu a vyživovacou povinnosťou jeho matky. Navrhovateľ bez pomoci jeho matky, u ktorej býva, by nebol schopný užiť ani seba. Schopnosti a možnosti navrhovateľa sú negatívne ovplyvnené jeho zdravotným stavom, pre ktorý sa stal nezamestnaný.

4. Oprávnený z vyživovacej povinnosti v duplike zotrval na tom, že neexistuje zákonný dôvod pre zrušenie vyživovacej povinnosti navrhovateľa. Argumentáciu navrhovateľa považoval za zmätočnú a z hľadiska posúdenia oprávnenosti ním uplatneného nároku aj za bezpredmetnú. Nemožno sa stotožniť s názorom, že ust. § 62 ods. 2 Zákona o rodine možno aplikovať len na výživné maloletých. Predmetné ustanovenie navyše upravuje iba otázku rozsahu vyživovacej povinnosti, t. j. výšku výživného a nie trvanie vyživovacej povinnosti ako takej. Navrhovateľ ako jeden z príjmov oprávneného, ktorým sú zabezpečované jeho potreby uvádza výživné od matky, pričom sám žiada svoju vyživovaciu povinnosť zrušiť s tým, že táto je nedôvodná. Základom pre zrušenie vyživovacej povinnosti je v zmysle ust. § 62 ods. 1 Zákona o rodine schopnosť dieťaťa samostatne sa živiť, avšak v danom prípade oprávnený túto schopnosť nenadobudol. Navyše navštevuje Q., odbor obuvník. Pokiaľ ide o dávky, ktorých poberateľom je oprávnený, tieto sú mu poskytované z dôvodu jeho zhoršeného zdravotného stavu a neslúžia ako náhrada výživného, ktoré má byť poskytované zo strany rodičov. K tejto otázke sa už vyjadril aj odvolací súd, ktorý v bode 71 konštatoval, že priznanie invalidného dôchodku samo o sebe nemôže byť okolnosťou, ktorá by automaticky znamenala zníženie resp. zánik vyživovacej povinnosti rodiča k dospelému dieťaťu, poukazujúc pritom na rozhodovaciu prax súdov, najmä na nálezy Ústavného súdu ČR. Mal za to, že vyživovacia povinnosť navrhovateľa trvá a s prihladnutím na jeho zdravotný stav bude trvať aj v budúcnosti. Za irelevantný z hľadiska predmetu konania považoval argument navrhovateľa, že sa užíva sám len za podpory jeho matky. Vyživovacia povinnosť rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorej trvanie nezávisí od aktuálnej finančnej situácie rodiča. Zároveň si uplatnil aj nárok na náhradu trov konania. Na výzvu súdu oprávnený z výživného podaním zo dňa 30.10.2020 súdu doplnil, že v roku 2020/20201 je študentom 3. triedy Q. internátnej, o čom predložil aj potvrdenie o návšteve školy. Zároveň uviedol, že náklady na domácnosť (spolu so starou mamou) predstavujú výdavky: plyn 33,-eur, rozhlas a TV 4,64 eur, DIGI služba a poplatky 12,60 eur, elektrina 51,-eur, vodné a stočné 6,70 eur, poplatok za komunálny odpad 18,10 eur za 1 osobu, o čom

predložil aj doklady. Osobné náklady L. sú: internet 14,39 eur, strava 200,-eur, PHM 120,-eur, lieky, vitamíny a výživové doplnky 25,-eur, školské pomôcky 5,-eur, mobil 20,-eur, hygiena, drogéria 25-30,-eur, oblečenie a obuv 50-60,-eur, havarijné poistenie auta 135,25 eur. Zároveň doložil aj rozhodnutie Sociálnej poisťovne o výške invalidného dôchodku a potvrdenie ÚPSVaR Žilina o poberaní peňažných príspevkov.

5. Súd vo veci samej nariadil pojednávanie na deň 14.12.2020, na ktorom sa zúčastnil navrhovateľ, právny zástupca navrhovateľa a právny zástupca oprávneného z vyživovacej povinnosti, ktorý ospravedlnil neúčast' oprávneného na pojednávaní a predložil lekársku správu zo dňa 11.12.2020 (č. I. 92 spisu). Podľa lekárskej správy nie je pre oprávneného vhodné cestovať hromadnými prostriedkami mimo okres a samostatne konať pred súdom, a to vzhľadom na skutočnosti týkajúce sa zdravotného stavu oprávneného a aktuálnu pandemickú situáciu. Súd majúci za to, že boli splnené podmienky pre vykonanie pojednávania v neprítomnosti oprávneného z výživného vec prejednal a rozhodol na pojednávaní konanom dňa 14.12.2020.

6. Právny zástupca navrhovateľa na pojednávaní uviedol, že navrhovateľ podal návrh na zrušenie vyživovacej povinnosti z dôvodu, že jeho celkové pomery sú také, že nie je schopný vyživovaciu povinnosť, tak ako mu je uložená, plniť. Poukázal na jeho pomery majetkové, príjmové, zdravotné, osobné, bytové, ako aj na pomery, ktoré má jeho syn, opätovne bytové, zdravotné a príjmové. Na argument oprávneného, že neexistuje právna úprava, ktorá by umožňovala zrušenie vyživovacej povinnosti, uviedol, že zrušenie vyživovacej povinnosti je regulované právom a právna úprava umožňuje zrušiť vyživovaciu povinnosť. Poukázal na aktuálne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.10.2020 pod sp. zn. 4Cdo/20/2020, kde došlo k zrušeniu vyživovacej povinnosti a teda je daný právny základ na to, aby takýto návrh bol podaný. Rovnako v zmysle tohto rozhodnutia v týchto druhoch konaní sa jedná o výsostne individuálne posudzovanie a rozhodovanie, pričom skutkovo v predmetnom konaní ide o prípad veľmi podobný. Takisto je tam prípad zdravotne postihnutej, alebo indisponovanej osoby dieťaťa. Pokiaľ sa týka pomerov navrhovateľa, poukázal na to, že ho zastupuje pro bono, pretože pred 11 rokmi sa rozhodol ho obhajovať v trestnej veci pre týranie, ktoré oznámila jeho bývalá manželka a po 11 rokoch ešte súd nerozhodol, a takéto konanie je pre obžalovaného veľmi nespravodlivé a nielen pre to, že existuje, ale to, že za celých 11 rokov bývalá manželka odmieta vypovedať, okrem výpovede z pred 11 rokov, a súd nie je schopný toto konanie spravodlivo ukončiť a obžalovaný za túto dobu bol natoľko poškodený na zdraví, na jeho duševnom stave, že jeho zdravotný stav viedol k tomu, že ho prepustili z práce a jeho zdravotný stav vedie k tomu, že zamestnávateľia nie sú ochotní ho zamestnať. Zdravotné dôvody mu vytvárajú prekážku pri vykonávaní práce, pričom snahu aby príjem mal, preukázal tým, že sa obrátil na štátny orgán, ktorý rieši otázku zamestnanosti. Ak aj existuje potenciálna možnosť príjmu u navrhovateľa, tá sa nemôže formalizovať a paušalizovať, musí vychádzať z jeho indispozícií, jeho zdravotného stavu, z jeho postavenia, či tu potenciálnu možnosť je schopný aj reálne naplniť. V súčasnosti takéto situácia nie je. Ak sa zmení, nič tomu nebráni, že si môže oprávnený požiadať o určenie výživného, či už voči svojej matke, alebo svojmu otcovi. Ďalej uviedol, že pomery oprávneného sú výhodnejšie, lepšie na to, aby sa mohol užiť z hľadiska svojich príjmov, ktoré dostáva - štátne dávky, ako samotný navrhovateľ. Dôkazy predložené protistranou sú nekorektné v tom, že neodrážajú skutočné reálne náklady oprávneného, lebo napríklad náklady na dom sú paušálne uvedené na vlastníka. Konkrétne napríklad doklad SIPO na sumu 240,66 eur, je vystavený na O. F., aj položky plyn, rozhlas, TV, služba, aj z ich štruktúr je jasné, že hovoriť o tom, že by sa mali týkať oprávneného, je nedôvodné. Ďalší doklad je SEVAK na sumu 48,64 eur, opätovne na O. F.. Podobne sú aj ostatné doklady od SEVAKU vystavené na O. F.. Ďalej je to doklad z TELEKOMU 14,39 eur na O. F., je jasné, že je to telefón, ktorý sa týka O. F., ďalej je to poistenie vozidla na K. V., pričom z kontextu je jasné, že ani nevie šoférovať, ani nepotrebuje jazdiť vozidlom, ani vozidlo nie je na neho, čiže tento doklad o poistení vozidla nie je výdavok, náklad na živobytie, ktoré by sa týkalo oprávneného. Jediný doklad, ktorý je rozpísaný na jeho meno, na 18,01 eura je rozhodnutie o vyrubení poplatku za komunálny odpad. Tieto doklady nie sú doklady, ktoré sa týkajú jeho nákladov. Argument, že využíva vozidlo, je tvrdenie, ktoré nie je ničím preukázané. Argument, že ho využíva na to, že chodí na ošetrovanie, je opätovné tvrdenie, ktoré nie je ničím preukázané. Pokiaľ by aj tým vozidlom raz za rok, dva razy za rok navštívil lekára, nie je to relevantný argument na to, aby náklad na poistenie vozidla bol náklad oprávneného. Okrem toho oprávnený má od štátu aj dávku na kompenzáciu za svoj zdravotný stav a odporca nepredložil a netvrdí, že má aj tieto štátne dávky, ktoré sú práve na tieto účely. Náklady na vozidlo sú uvedené bez toho, aby jednoducho mal k tomuto vozidlu nejaký vzťah oprávnený. Príkladom toho je ospravedlnenie, argument, že nemohol prísť na pojednávanie, lebo nemôže ísť hromadnou

dopravou, hoci predkladá náklady na auto. Ďalej poukázal aj na to, že pani O. F. dostáva príjem za opatrovanie Dominika. Schopnosť samostatne sa živiť nie je iba schopnosť pracovať, alebo schopnosť svojou prácou dosahovať príjem za situácie, keď má iné príjmy. Poukázal na právny názor Najvyššieho súdu, ktorý hovorí o tom, že medzi takéto príjmy sa považujú aj príjmy zo štátnych dávok. Suma týchto príjmov, ktoré oprávnený má a ktoré on môže mať aj od svojej matky, úplne postačuje na jeho výživu. Nemá žiadne také výdavky, náklady, ani žiadne také požiadavky na spôsob života, ktoré by nemohol pokryť z týchto všetkých príjmov. Vyživovacia povinnosť nie je povinnosť platiť za každú cenu, ale vyživovacia povinnosť je povinnosť platiť na to, aby mohol byť osoba, ktorá na to právo má, mohla byť vyživovaná zo zdrojov povinnej osoby. Ak teda oprávnený má príjmy, ktoré dostatočne stačia na jeho vyživováciu povinnosť, tak v tom prípade povinnosť platiť výživné prichádza do úvahy iba pri maloletých, ako tzv. ďalšie výživné rodičov. V prípade plnoletosti toto pravidlo už neplatí. Spočítaním týchto príjmov, výdavkov, nákladov je jasné, že oprávnenému nechýbajú príjmy, ktoré by potreboval na svoju vyživováciu povinnosť. Zároveň matka oprávneného nemá určenú vyživováciu povinnosť, nemá ho v starostlivosti a je preto relevantné, aby aj táto suma, ktorú je ona schopná platiť, bola braná do úvahy, ako príjem, z ktorého môže oprávnený žiť. Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu zo dňa 19.3.2018, sp. zn. 3Cdo/88/2017, ktoré vychádza z toho pravidla, že sa má prihliadať na štátne sociálne dávky pri určení výživného a teda sa má zohľadňovať tento príjem pri rozhodovaní o výživnom. Na záver právny zástupca navrhovateľa zdôraznil, že zdravotný stav navrhovateľa je taký, do ktorého sa môže dostať hocikto. Poukázal aj na trvanie trestného konania, kde mu hrozí sadzba 7 - 15 rokov, ktoré doposiaľ nie je skončené. Bol prepustený z práce kvôli zdravotnému stavu. Z uvedeného je zrejmé, že jeho návrh nie je účelový. Nikdy predtým neurobil nič také, že by si svoju vyživováciu povinnosť neplnil. Ak by bol schopný, nie je žiadna prekážka na to, aby túto vyživováciu povinnosť plnil, ak takáto potreba bude existovať. Poukázal aj na to, aký prístup zvolila matka odporcu, aký prístup zvolila jej matka, ktoré neprejavili žiadnu snahu a empatiu na to, aby sa veci pozitívne zmenili a preto žiadal návrhu vyhovieť.

7. Právny zástupca oprávneného z výživného na pojednávaní poukázal na ust. § 62 ods. 1 Zákona o rodine, ktorý hovorí, že plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné sami sa živiť. Toto ustanovenie hovorí o tom, že každý z rodičov bez rozdielov na majetkové možnosti má povinnosť vyživovať svoje dieťa a táto vyživovacia povinnosť trvá, kým nie je schopné sa živiť. Zákon nehovorí nič o tom, že vyživovacia povinnosť zaniká rodičom vtedy, keď majetkové možnosti a schopnosti na strane rodiča sú nižšie ako sú majetkové možnosti a schopnosti na strane dieťaťa. Zotrvával na názore, že zákonný dôvod na zrušenie vyživovacej povinnosti neexistuje. Pokiaľ jediným príjmom navrhovateľa je dávka v hmotnej núdzi, existuje veľa rozhodnutí o tom, že osoba, ktorá nemá absolútne žiadny príjem, dokonca ani dávku v hmotnej núdzi, je povinná platiť vyživováciu povinnosť, a to minimálne v rozsahu, napr. u maloletého, 30 % životného minima. Argument, že navrhovateľ je poberateľom dávky v hmotnej núdzi, nie je dôvodom na zrušenie vyživovacej povinnosť. Navrhovateľ v konaní nepreukázal, že by mal taký zdravotný hendikep, ktorý by mu neumožňoval vykonávať žiadnu prácu. Ak osoba vo veku, v ktorom je navrhovateľ, a ktorá nemá žiadne zdravotné komplikácie, ktoré by ho klasifikovali do pozície buď poberateľa invalidného dôchodku, či už čiastočného, alebo úplného, alebo mu priznali nejakú inú dávku v rámci kompenzácie jeho zdravotného postihnutia, prihliada sa na potenciálny príjem takejto osoby, ktorý by dosahovala v národnom hospodárstve. Ak aj navrhovateľ tvrdí, že nepracuje už takmer 2 roky, nepreukázal žiadnym dôkazom to, že si prácu aktívne hľadá a že disponuje s nejakým zdravotným hendikepom, alebo s nejakým iným problémom, pre ktorý by nemohol vykonávať žiadnu prácu a plniť si aspoň minimálne zákonne výživné. Ak takýto zdravotný problém má, nie je jasné, prečo nie je poberateľom žiadnej dávky invalidného dôchodku, alebo iného príspevku na kompenzáciu jeho zdravotného postihnutia. K otázke nákladov špecifikovaných oprávneným, poukázal na to, že tieto náklady sú v dvoch vyčísleniach. Prvé vyčíslenie - náklady na domácnosť -sú to spoločné náklady so starou mamou, teda osobou, ktorá je opatrovníkom a poberá opatrovateľský príspevok. Tie ďalšie sú osobné náklady na oprávneného. Sú rozdelené podľa toho, či sú to náklady na dve osoby, alebo jednu osobu. Pokiaľ sa týka položky internet, táto položka sa vyslovene týka L., keďže v súčasnosti bolo aj obdobie, kedy nemohol chodiť pravidelne do školy, čiže musel byť stále on-line, to znamená, že bolo potrebné zakúpiť aj väčší balíček týkajúci sa internetu. Pokiaľ sa týka motorového vozidla, že je napísané na osobu jeho matky, to nemá žiadny vplyv na to, že kto je napísaný na havarijnom poistení a kto to vozidlo reálne využíva. Je všeobecne známe, že do školy sa tento rok chodilo, aj nechodilo. Keď nechodil do školy, tak to auto využíval napr. na návštevy lekárov. Jeho zdravotný stav je naozaj vážny a vyžaduje si pravidelné návštevy lekárov a na tieto návštevy potrebuje využívať toto motorové vozidlo. Pokiaľ bol nútený chodiť do školy, využíval to motorové vozidlo okrem návštev lekárov aj na návštevy do školy. Žiadne príspevky, ktoré sú oprávnenému poskytované

nezatajil a sú rozpísané vo vyjadrení zo dňa 30.10. a takisto je tam uvedené, že ide o príspevky na motorové vozidlo a na ošatenie a hygienu. Nesúhlasil s právnou argumentáciou navrhovateľa, že L. by bol oprávnený na výživné len v prípade, keď má nižšie majetkové možnosti a schopnosti, ako jeho rodičia. Toto je v príkrom rozpore so zákonnými ustanoveniami. Mal za to, že zaoberať sa jednotlivými položkami na strane výdavkov a príjmom oprávneného z výživného, ale aj taktiež navrhovateľa je bezpredmetné, pretože tuto je základný problém k právnej otázke, že vyživovacia povinnosť trvá do času, kým nie je dieťa schopné sa samé živiť. Nie je tu rozdiel v tom, či je to maloleté dieťa, alebo plnoleté dieťa. V žiadnom prípade invalidný dôchodok nemôže nahrádzať vyživovaciu povinnosť. Zákonodarca takto ani v Zákone o rodine neformoval zánik vyživovacej povinnosti. Ten jednoznačne v Zákone o rodine je uvedený a podmienený len časom, kým deti nie sú schopné sa živiť. Argumenty navrhovateľa by skôr odôvodňovali návrh na zníženie výživného, nie návrh na zrušenie vyživovacej povinnosti. Pokiaľ navrhovateľ spochybňoval jednotlivé príjmy a výdavky na strane oprávneného z výživného, tieto by v prípade nutnosti vedeli preukázať, avšak mal za to, že otázka preukazovania týchto výdavkov je bezpredmetná, keďže absentuje základ, a to je zákonný dôvod na zrušenie vyživovacej povinnosti.

8. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v súdnom spise: rozsudkom Krajského súdu v Žiline, č. k. 6CoP/23/2018-751 zo dňa 17.10.2018, rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 30P/297/2015-646 zo dňa 6.12.2017, Lekárskym posudkom o zdravotnej spôsobilosti na prácu navrhovateľa zo dňa 28.05.2018, Potvrdením o návšteve školy zo dňa 19.10.2020, Rozhodnutím Sociálnej poisťovne o výške invalidného dôchodku oprávneného zo dňa 28.11.2019, Potvrdením o poberaní peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla za rok 2020, Potvrdením ÚPSVaR Žilina o poberaní peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo s opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia za rok 2020, dokladmi predloženými oprávneným na preukázanie mesačných výdavkov (SIPO, SEVAK, rozhodnutie o vyrubení poplatku za komunálne odpady za rok 2020, Slovak Telekom, havarijné poistenie motorových vozidiel - č. I. 76 rub až č. I. 80 spisu), Oznámením ÚPVSaR Žilina o vedení navrhovateľa v evidencii uchádzačov o zamestnanie, Potvrdenie o poberaní dávky v hmotnej núdzi na navrhovateľa za rok 2020, ako aj pripojeným spisovým materiálom vo veci vedenej pred tunajším súdom pod sp. zn. 30P/297/2015, predovšetkým Komplexným posudkom ÚPSVaR Žilina zo dňa 23.6.2017 na oprávneného, a zistil tento skutkový stav:

9. Rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 30P/297/2015-646 zo dňa 06.12.2017 (č. I. 37 a nasl. spisu) bol navrhovateľ výrokom I. zaviazaný prispievať na výživu oprávneného z výživného zníženým výživným vo výške 80,-eur mesačne s účinnosťou od 30.10.2015. Výrokom II. okresný súd vo zvyšnej časti (o zrušenie vyživovacej povinnosti) návrh zamietol. Vo výroku III. zamietol návrh navrhovateľa vrátiť spotrebované výživné a vo výroku IV. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Citovaný rozsudok bol vo výrokoch I. a II. potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 6CoP/23/2018-751 zo dňa 17.10.2018 (č. I. 25 a nasl. spisu) a vo výrokoch III. a IV. zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Navrhovateľ podal návrh na zrušenie vyživovacej povinnosti voči synovi L. z dôvodu, že jeho majetkové pomery sa od posledného rozhodovania súdu o výživnom podstatne zmenili, keď od 30.05.2018 je zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie (č. I. 4 a čl. 94 spisu) a od 01.01.2019 jeho mesačný príjem predstavuje iba dávka v hmotnej núdzi v sume 61,60 eur (č. I. 93) a v sume 66,30 eur za obdobie od 01/2020 do 11/2020 (č. I. 87). Naproti tomu celkové pomery jeho syna sú lepšie, keď poberá invalidný dôchodok a preto má svoj vlastný príjem. V súčasnej dobe žije navrhovateľ u svojej matky, ktorá mu zabezpečuje bývanie a nemá žiaden majetok. Podľa Lekárskeho posudku o zdravotnej spôsobilosti na prácu č. 1604 vystaveného bývalým zamestnávateľom navrhovateľa spoločnosťou Schaeffler Kysuce spol. s r.o. zo dňa 28.05.2018 (č. I. 46 spisu) vykonal zamestnávateľ u navrhovateľa mimoriadnu prehliadku so záverom, že navrhovateľ je spôsobilý na výkon posudzovanej práce s trvalým obmedzením - zákazom práce na nočné zmeny a dlhodobu v stojí zo zdravotných dôvodov.

11. Osoba oprávnená z výživného je zdravotne znevýhodnená. Podľa Komplexného posudku vydaného ÚPSVaR Žilina, Odbor sociálnych vecí a rodiny, Oddelenie peňažných príspevkov na kompenzáciu ŤZP a posudkových činností zo dňa 23.06.2017 (č. I. 554 z pripojeného spisového materiálu sp. zn. 30P/297/2015) je miera funkčnej poruchy L. V. 80% podľa prílohy č. 3 (časť IV. bod 8.) k zákonu o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a preto sa v zmysle § 2 ods. 3 zákona považuje za fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím. Má obmedzenú

pohybovú a orientačnú schopnosť a tiež fyzickú výkonnosť v dôsledku genetického ochorenia - Leprechuanizmu, M. Dohnue syndrómu, ťažkej mentálnej retardácie (stav po detskej mozgovej obrne s hypotonickým syndrómom a organickou poruchou srdca), v dôsledku porúch chrbtice (stavu po kompresívnej zlomenine stavca, skoliózy), osteopénie a bronchiálnej astmy. Je schopný pomalej a namáhavej chôdze o širšej báze s pomocou inej fyzickej osoby na krátku vzdialenosť. Má narušenú komunikačnú schopnosť so spoločenským prostredím. Je odkázaný na opatrovanie, na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. Starostlivosť o L. zabezpečuje stará matka pani O. F., ktorá poberá opatrovateľský príspevok.

12. Podľa rozhodnutia Sociálnej poisťovne zo dňa 28.11.2019 (č. I. 75 spisu) L. v súčasnej dobe poberá invalidný dôchodok vo výške 354,70 eur mesačne. Zároveň podľa potvrdení ÚPSVaR Žilina zo dňa 20.10.2020 (č. I. 75 rub a čl. 76 spisu) je poberateľom peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla v aktuálnej výške 35,88 eur mesačne (od 07/2020) a peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo s opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia v aktuálnej výške 19,94 eur mesačne (od 07/2020).

13. Zároveň L. podľa potvrdenia zo dňa 19.10.2020 (č. I. 74 spisu) navštevuje Q. školu internátnu v A. Z. F., odbor obuvník, kde študuje v dennej forme štúdia v 3. triede. Býva so svojou starou matkou v rodinnom dome, kde mesačné náklady na plyn predstavujú sumu 33,-eur, rozhlas a TV 4,64 eur, DIGI 12,60 eur a elektrina 51,-eur, vodné a stočné 6,70 eur, poplatok za komunálny odpad 18,10 eur na osobu (č. I. 76 rub až 79). Osobné výdavky oprávnenej osoby tvoria náklady na internet v sume 14,39 eur (č. I. 80 spisu), strava 200,-eur, pohonné hmoty 120,-eur, lieky, vitamíny a výživové doplnky 25,-eur, školské pomôcky a poplatky 5,-eur, mobil 20,-eur, hygienické potreby a drogéria 25,- až 30,-eur, oblečenie a obuv 50,- až 60,-eur a havarijné poistenie motorového vozidla 135,25 eur ročne (č. I. 80 rub).

14. Na základe takto zisteného skutkového stavu veci súd vec právne posúdil podľa príslušných zákonných ustanovení:

Podľa ust. § 62 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine (ďalej v texte len „ZoR“), plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

Podľa § 78 ods. 1 ZoR, dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

15. Vyživovacia povinnosť rodičov vo vzťahu k deťom vzniká narodením dieťaťa a jej zánik je spojený s nadobudnutím schopnosti dieťaťa samostatne sa živiť, teda z vlastných zdrojov uspokojovať svoje životné náklady. Vyživovacia povinnosť rodičov k deťom tak trvá dovtedy, kým dieťa nie je schopné samo sa živiť a uspokojovať svoje potreby. Rozhodujúcimi kritériami na posúdenie toho, či je dieťa schopné samo sa živiť, sú napr. zdravotný stav dieťaťa, štúdium, schopnosť zamestnať sa, schopnosť vykonávať prácu a podobne. V zásade možno povedať, že dieťa je schopné samo sa živiť vtedy, ak je schopné samostatne uspokojovať svoje potreby. Vtedy vyživovacia povinnosť rodičov voči deťom zaniká. Táto schopnosť najčastejšie priamo súvisí so schopnosťou dieťaťa získať prácu a tým aj základný zdroj príjmov potrebných na zabezpečenie životných potrieb a nadväzuje na predchádzajúcu prípravu, ktorou je štúdium. Vyživovacia povinnosť teda zaniká spravidla riadnym ukončením štúdia, avšak existujú výnimky, kedy zanikne skôr alebo neskôr. Môže však nastať situácia, kedy vyživovacia povinnosť nezanikne nikdy. Ide predovšetkým o prípady zdravotného postihnutia osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti. Zdravotné postihnutie oprávnenej osoby musí byť trvalé a objektívne svojim rozsahom znemožňujúce dieťaťu nadobudnúť schopnosť samostatne sa živiť, teda znemožňujúce výkon akejkoľvek práce, nielen výkon niektorých povolání.

16. V predmetnom konaní vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že osoba oprávnená z výživného dovŕšila plnoletosť dňa 29.10.2015 a bol jej priznaný invalidný dôchodok, ktorý je aktuálne vo výške 354,70 eur mesačne od 01.01.2020. Percentuálna miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť bola podľa Komplexného posudku určená na 80% v porovnaní so zdravou fyzickou osobou. Oprávnený je osobou s ťažkým zdravotným postihnutím. Má obmedzenú pohybovú a orientačnú schopnosť a tiež fyzickú výkonnosť v dôsledku genetického ochorenia - Leprechuanizmu, M. Dohnue

syndrómu, ťažkej mentálnej retardácie (stav po detskej mozgovej obrne s hypotonickým syndrómom a organickou poruchou srdca), v dôsledku porúch chrbtice (stavu po kompresívnej zlomenine stavca, skoliózy), osteopénie a bronchiálnej astmy. Je schopný pomalej a namáhavej chôdze o širšej báze s pomocou inej fyzickej osoby na krátku vzdialenosť. Má narušenú komunikačnú schopnosť so spoločenským prostredím. V dôsledku ťažkého zdravotného postihnutia má obmedzenú schopnosť samoobsluhy, schopnosť samostatne vykonávať úkony starostlivosti o domácnosť a realizovať sociálne aktivity. Osoba oprávnená z výživného aj naďalej navštevuje SX. odbor Kožiarska výroba - obuvnícka montáž a je žiakom 3. triedy.

17. Súd dospel k záveru, že priznanie invalidného dôchodku oprávnenému nie je možné bez ďalšieho považovať za nadobudnutie schopnosti oprávneného samostatne sa živiť, za nadobudnutie jeho ekonomickej samostatnosti a automaticky nezakladá dôvod na zrušenie výživného, ktoré bolo naposledy určené vo výške 80,-eur. Zo sumy invalidného dôchodku a príspevkov si oprávnený uhrádza svoje potreby, ktoré sú kvôli jeho vážnemu zdravotnému stavu zvýšené (lekár, odkázanosť na starostlivosť iných osôb) a prispieva na úhradu nákladov na stravu a domácnosť, pričom súd má za to, že odôvodnené potreby oprávneného nie sú pokryté sumou invalidného dôchodku. Navrhovateľ sa nezúčastňuje na osobnej starostlivosti o oprávneného, ktorý je odkázaný v plnej miere, vzhľadom na svoj zdravotný stav, na opateru a starostlivosť, ktorú mu zabezpečuje jeho stará matka. Podľa názoru súdu ťažko možno predpokladať, kedy a či vôbec s ohľadom na zdravotný stav oprávneného v danom prípade schopnosť samostatne sa živiť, nastane. Zdravotné postihnutie L. je trvalé a objektívne mu znemožňuje schopnosť samostatne sa živiť. Súd zároveň zdôrazňuje, že priznané sociálne dávky len čiastočne kompenzujú jeho nepriaznivý zdravotný stav a teda nemožno ich považovať za okolnosť, na základe ktorej by dieťa nadobudlo bez ďalšieho schopnosť samostatne sa živiť a v žiadnom prípade neslúžia ako náhrada výživného od rodičov.

18. Objektívna nemožnosť dieťaťa samostatne sa živiť z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia, nemôže byť pričítaná na ťarchu tohto dieťaťa v tom zmysle, že by po priznaní invalidného dôchodku nemalo právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov a teda že by nemalo mať právo na výživné zo strany rodičov. Zdravotne znevýhodnené dieťa si svoje postihnutie nespôsobil samo a potrebuje pomoc po všetkých stránkach, aby bol jeho život čo najviac znesiteľný v rámci už aj tak značne obmedzených možností. Dôsledky (aj majetkové, t.j. vyživovacia povinnosť) takéhoto postihnutia dieťaťa preto musia ísť na ťarchu toho, kto dieťa priviedol na svet, dobrovoľne a pri vedomí si všetkých možných dôsledkov, teda rodiča, pokiaľ to jeho majetkové možnosti objektívne umožňujú (obdobne nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2306/2012 zo dňa 13.03.2013).

19. Nárok oprávneného na dávku sociálneho systému formou invalidného dôchodku nemožno stotožniť s jeho schopnosťou samostatne sa živiť, táto dávka (aj jej výška) totiž závisí od skutočností mimo jeho vôle a svojim vlastným úsilím nemá možnosť jej výšku ovplyvniť. Účelom poskytovania invalidného dôchodku nie je pritom nahradiť plnenie výživného zo strany rodičov postihnutého dieťaťa. Neobstojí preto názor, že štát prostredníctvom sociálnych dávok jedinca čiastočne alebo úplne vyníma z prirodzených rodinných väzieb závislosti a zodpovednosti obdobe nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 1996/2012 zo dňa 24.07.2013) Uvedené skutočnosti nemôžu ísť na ťarchu takto postihnutého dieťaťa, pričom zákon o rodine ani právna teória nevyklučujú situáciu, že vzhľadom k tomu, že dieťa nie je schopné sa samo živiť, bude odkázané na výživné od rodičov po celú dobu trvania svojho života.

20. Pokiaľ ide o majetkové možnosti osoby povinnej z výživného, súd je toho názoru, že je v možnostiach a schopnostiach navrhovateľa objektívne podieľať sa na vyživovacej povinnosti voči jeho synovi. Navrhovateľ svoj návrh na zrušenie výživného odôvodňuje aj skutočnosťou, že jeho jediným príjmom je iba dávka v hmotnej núdzi a že vzhľadom na 11 rokov trvajúce trestné konanie iniciované matkou oprávneného bol natoľko poškodený na zdraví, na jeho duševnom stave, že jeho zdravotný stav viedol k tomu, že ho prepustili z práce a jeho zdravotný stav vedie k tomu, že zamestnávateľia nie sú ochotní ho zamestnať. Zdravotné dôvody mu vytvárajú prekážku pri vykonávaní práce, pričom snahu aby príjem mal, preukázal tým, že sa obrátil na štátny orgán, ktorý rieši otázku zamestnanosti. Súd sa však takým odôvodnením navrhovateľa nestotožnil. Navrhovateľ jednak nepreukázal, že sa aktívne snaží nájsť si prácu, pričom takéto úsilie nepreukazuje len poberanie dávky v hmotnej núdzi a zaradenie v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Navrhovateľ je v produktívnom veku a zdravotné obmedzenie pre možnosť zamestnať sa nepreukázal. Pokiaľ tvrdí, že jeho zdravotný a duševný stav mu vytvára prekážku zamestnať sa a teda sú jeho zdravotné problémy natoľko závažné, má možnosť požiadať o posúdenie

jeho zdravotného stavu za účelom priznania mu invalidného dôchodku, prípadne iných štátnych dávok. Navrhovateľ poukazuje že pre svoj zdravotný stav nemôže pracovať a bez pomoci svojej matky by nemal ani kde bývať, ale on svojmu synovi toto právo a svoju pomoc v situácii, ktorá je na strane jeho syna nepomerne ťažšia ako situácia navrhovateľa, chce odoprieť. L. si svoje zdravotné postihnutie nezavinil a podľa vykonaného dokazovania je jeho zdravotný stav trvalo nepriaznivý a je zrejmé, že nikdy nebude môcť viesť normálny plnohodnotný život. Skutočnosť, že navrhovateľ nepracuje a nemá príjem, nemôže zakladať dôvod pre zrušenie jeho vyživovacej povinnosti a nemôže byť ani na ujmu jeho zdravotne postihnutého syna.

21. Z ustanovenia § 78 ods. 1 ZoR vyplýva, že súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Na strane navrhovateľa k zmene síce došlo, avšak čiastočne sa so zmenou pomerov vysporiadal už aj Krajský súd v Žiline vo vyššie citovanom rozhodnutí v konaní, ktoré predchádzalo aktuálnemu konaniu. Zároveň ako už súd konštatoval, je v možnostiach a schopnostiach navrhovateľa prispievať na výživu svojho syna a zároveň na strane plnoletého dieťaťa nedošlo k nadobudnutiu schopnosti samostatne sa živiť. Príjem plnoletého syna je tvorený výlučne invalidným dôchodkom a výživným, oprávnený naďalej navštevuje Q. vo forme denného štúdia, pričom plnoletý syn vzhľadom na svoj zdravotný stav a návštevou školy nie je schopný vlastným pričinením dosahovať príjem. V konaní nebola preukázaná objektívna možnosť oprávneného mať vlastný príjem, pričom podľa názoru súdu je v schopnostiach a možnostiach navrhovateľa prispievať na jeho výživu.

22. Nemožno sa stotožniť s argumentáciou navrhovateľa týkajúcou sa užívania motorového vozidla oprávneným, jeho vlastníctva a jeho poistenia. Z komplexného posudku ÚPSVaR nepochybne vyplýva, že je to jeho jediná možnosť prepravy, keďže oprávnený nie je schopný využívať, vzhľadom k svojmu zdravotnému stavu, prostriedky hromadnej dopravy. Bolo teda dôvodné zakúpenie osobného motorového vozidla, na ktoré je od ÚPSVaR Žilina poskytované zdravotne postihnutému plnoletému dieťaťu kompenzačný príspevok a je bez významu, že vlastníkom je matka oprávneného, keďže nepochybne je to jediný spôsob prepravy oprávneného do školy a na lekárske vyšetrenia, ktoré podľa rozsahu jeho zdravotného postihnutia neabsolvuje iba sporadicky, ako tvrdí navrhovateľ, ako sú nepochybne časté. Opodstatnené je teda vynaloženie nákladov na havarijné poistenie, ako aj na pohonné hmoty, keď tieto výdavky sú kompenzované iba čiastočne príspevkom poskytovaným ÚPSVaR. Rovnako pokiaľ ide o poplatky za internet, ide o prostriedok, na ktorý je takto zdravotne postihnuté dieťa, vzhľadom na svoje obmedzené možnosti odkázané viac ako zdravý človek, ktorý má možnosť aj iného spoločenského využitia.

23. Pokiaľ navrhovateľ poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/20/2020 zo dňa 21.10.2020 s tým, že v danom prípade, skutkovo obdobnom prejednávanej prípadu, došlo súdmi k zrušeniu vyživovacej povinnosti invalidného dieťaťa, súd zdôrazňuje a uvedené Najvyšší súd SR už vo viacerých svojich rozhodnutiach skonštatoval, že každé jedno rozhodnutie o výživnom je založené na riešení čisto individuálnych otázok, jedinečných a nezameniteľných skutočností a skutkových okolností, ktoré sú v každom prípade rozdielne a odlišné a nemôžu byť východiskom či pravidlom pre posúdenie iných prípadov.

24. Zároveň súd s poukazom na citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR pre úplnosť uvádza, že oprávnenému z výživného neustanovil procesného opatrovníka, tak ako tomu bolo v konaní vedenom pod sp. zn. 30P/297/2015, vychádzajúc zo záverov citovaného uznesenia Najvyššieho súdu SR. Podľa § 67 z. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, každý môže pred súdom samostatne konať v rozsahu, v akom má spôsobilosť na právne úkony. V rozsahu, v akom nemá spôsobilosť na právne úkony, musí byť zastúpený procesným opatrovníkom alebo zákonným zástupcom. Ak je účastník osoba duševne postihnutá, ktorá však nebola obmedzená v spôsobilosti na právne úkony, súd nemôže prijať iný záver ako ten, že ide o osobu procesne spôsobilú. Keďže súd lustráciou v registri tunajšieho súdu nezistil, že by prebiehalo konanie resp. bolo vydané právoplatné rozhodnutie o obmedzení spôsobilosti L. na právne úkony, súd ho považoval za procesne spôsobilého v plnom rozsahu so záverom, že v prejednávanej veci môže konať samostatne, a teda aj splnomocniť advokáta, aby ho v konaní zastupoval, ktoré právo oprávnený z výživného aj využil (č. l. 47-48 spisu).

25. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že oprávnený nenadobudol schopnosť sa sám živiť, vyživovacia povinnosť navrhovateľa k nemu v dôsledku vzniku nároku na invalidný dôchodok automaticky nezanikla a navrhovateľ je stále povinný platiť výživné na oprávneného.

Práve s ohľadom na skutočnosť, že osoba oprávnená z platenia výživného je invalidnou s mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť 80 % a v súvislosti s jeho zdravotným stavom je potrebné kompenzovať jeho obmedzenia, práve preto je dôvodné, aby sa navrhovateľ naďalej podieľal vyživovacou povinnosťou na uhrádzaní životných potrieb svojho plnoletého syna. Zároveň oprávnený pokračuje ďalej v štúdiu primeranému jeho zdravotnému stavu. Súd preto nepovažoval za dôvodné zrušiť vyživovaciu povinnosť zo strany jeho otca a preto návrh navrhovateľa na zrušenie výživného pre jeho plnoleté dieťa zamietol.

26. Podľa § 52 z. č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“), žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

27. Podľa § 55 CMP, súd môže náhradu trov konania priznať aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé.

28. O trovách konania rozhodol súd podľa § 52 CMP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, keďže zároveň nezistil okolnosti odôvodňujúce spravodlivé priznanie náhrady trov konania niektorému z účastníkov.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.